

ΡΩΜΙΚΕΣ

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Επιστούν και κερδών λαϊκά μοχθία χρόνον
τήν κλειτήν οδοίμεν γήν των Παρθενόνων.

Χίλια κι' Ετηαίδια κι' Ετη
κι' όλα χάγια Μπαρμπαλέη.

Τών δρων μας μεταβολή, ενδιαφέρονσα πολύ.

Γράμματα και συνδρομαί—δι' εσθσίας προς έμει.
Συνδρομή γιά κάθε χρόνο—δ' κ' τώ φράγκα σίναι μ' νο.
Γιά τ'ά ξένα δρας μερην—δέκα φράγκα και' σ' τ'ό χέρι.

'Ιουλιόν δεκάτη,
φρυσάτουν τ'ά κ'ράτη.

'Ετηαίδια πάντα και σαράντα,
ορξίτε οχθεσών μας κατά πάντα.

Τού Ρωμηού μας τ'ό Γραφείον μ' ένα χειμαρρόν φδών
'σ' της Πηγής της Ζωοδόχου μεταφέρθη τήν δδόν,
ποθνα δρόσους μεγάλης πολυτιμίαςος σταθμός,
'στην οδύαν' Εμπειρίων, δεκατίσσε' αρετής.

και τών κορυφαίων διών
Ενεργόν παιδάντων οδών,
και δεινός ουχ' ηρόδωντων, Ξεαίρεσα τού Ζαήμη,
και τής ορξίσεως έδεινης
επιελθούσης εξακίνης
δπως διαβλή' ή φήμη.

Ο Ρωμηός ή Φασουλής
μει Ρωμοόνοους προσφιλείς.

'Αδελφέ μου Πετριλίτο,
δ'ά γ'ωρξίσε έποθέτω
π'ός δικαιοψ προσφάτος
τ'ό Ρωμ'αίκο τ'ό κ'ράτος
κάθε οχθεσών με τ'όδε γ'άνους
και μηδαμινός Ρουμάνους.

'Υμνηθίντος καθενός
δι' αυτό τ'ό γεγονός,
τόσα δ' άποκαλυφάντων εις τ'ό λόγον των τήν ορξήμη
περι τής δικαιοματίας,
τού Ζαήμη δέ και πάλην δικαιοφάντων τήν φήμη
της σιγάσεως εδγλωτίας.

Τοιγαρούν τών οχθεσών μας τάρα δικαιοποιούν,
γενομένης δέ πολλής
δμιλλας της Βούλης,
και τού κ'ράτους όργισθίντος κατά πάντων και πασών.

'Εποδών τού κάθε ορξήμου,
Πετριλίτο, γενομένου
με τών οχθεσών τήν ορξήν.
Κ' δ'όλον σήμημον τού τύπου
δι' αυτήν άποχολομίνου
μέσ' σ' τ'όδε καβάσων τήν αλήθειν.

Τών ορξήρων έπει πέρα
αθροαστός άγορασάσαντων
και καθορξιστόν άεγα
ρονοτό κοπανισάσαντων.

Δι' αυτήν τού Γκολοουφ'ορξή, τού κλεινού καγκελαιορον
και προστάτου μας κ'νέρον,
τού τοσοούτον δικαιομίντος τήν Ελλάδα της ιδέας,
δμιλλήσαντες σπονδαίως προς έπιτροπός σπονδαίως.

Τοσκακέντος δέ και σ' άλλην
εις αυτήν τήν λογισάτην
τού δεινού σ'επουμπλικάνου
και μετά τού Κερνηραίου
και τού λιγυρού Ρωμάνου,
διπλομάτου μας φ'ορξήν.

'Ομιλόντος περι ταύτης συνετής κι' έπιτολαιορος
και τού Καίσαρος Φραγκ'αίονου,
και τού κάθε Βασιλέως
και τού κάθε Βασιλισσών.

Τοσκακέντος δέ σ'νάμα, Πετριλίτο μισχιλίβαν,
και με τών Σκοπ'έ τών πάντων.

'Ομιλόντος δι' αυτήν
διαρκώς και τού Τ'όρον.

και σε κάθε βουλευτήν
και σε κάθε μακαρόνι.

Φιλλήνων Ἑθροπαίων,
μα κι' ἔχθρῶν ἀποτροπαίων
γενομένων τώρα φίλων,
και παντός με' τόσον ζήλον
θέλωτος νὰ προστατεύσῃ
τὴν κοιτίδα τῆς ἐκκλησίας,
και γὰρ μᾶς νὰ μειωτεῖσθῃ
δίχως βλέψεις ὀφειλάς.

Τιμῆς τόσης τὴν Ρωσσίαν τῶν Ρωμηῶν ἀξιοσάντων
κι' εὐλαβῶς ἀναστῶντων
συμφερόντων προστασίαν
'στὴν δρόδοξον Ρωσσίαν.

Τῶν Ρωμηῶν ἀγαπωμένων πανταχοῦ τῆς οἰκουμένης,
και προθύμως δεξιμένης
κατὰ ταύτας τὰς ἡμέρας
τῆς κυρίας συμπεθέρας
τῆς μεγάλης προστασίας τὴν ἐξαιρέτων τιμὴν
γὰρ τὸ κράτος, ποῦναι πάντα τῶν κρατῶν Βενιαμίν.

Τῶν Ρωμηῶν ἀποδιδόντων
βαθνύτατην σημασίαν
εἰς αὐτὴν τὴν προστασίαν,
και με' τριζύμιον ὀδόντων
φθεγγόμενων ἀπειλὰς
'στῶν βαρβάρων τὰς φυλάς.

Και τῆς φίλης Ἰταλίας
λημονοσύνης ἀναμνήσεις
τῆς ἀρχαίας μας φυλάς
και τοσαύτας συγκινήσεις.

Τυπικῶς δ' ἀναλαβοῦσης τῆς Βλαχίας τὴν προστασίαν,
ἂν μὴτ' ἓνα Βλάχον μόνον
ἀπαξάπαντα τὸν χρόνον
'σὸ Ρωμαϊκὸ δὲν ἴδρῃς μῆτε κατὰ φαντασίαν,
ἐξαιρέσει μερικῶν
πλανοδίων μουσιῶν,
δμως πρὸ καιροῦ κι' ἐκείνων με' τὸν Πρέσβυ Ποπινίου
ἐν τῆς γῆς διαφυγόντων πολυέθρου δαιμονίου.

Τῶν Ρωμηῶν διπλωματίαν συνετὴν διαπραξάντων
με' τὴν εἰρήνην των ἐκείνην,
σφόδρα δὲ στυταραξάντων
τὴν παγκόσμιον εἰρήνην.

Ὅποσδήποτε και πάλιν ὑποστάσης τῆς εἰρήνης
μέγαν κλονισμόν, καλὴ μου,
και τῆς εἰρήσεως ἐκείνης
κρινόμενης ἐμπολέμου.

Πλὴν δι' Ἑλλεσπιν συνόρων
πόλεμον μὴ δυναμένον
τῶν πολεμικῶν εἰρηόρων
νὰ κηρύξουν και σ' οὗτος Βλάχους,
κι' ὄς ἐκ τούτου καθήκονων
και τριβόντων τοὺς στομάχους.

Ἀδυνατοῦ κρινόμενου τοῦ πολέμου πρὸς αὐτοὺς
και σ' τὸ σημερον παρὸν,
και σ' τὸν μέλλοντα καιρὸν,
ποῦ θὰ κάναμε και Στόλους ὄπως πρότερι και Στρατούς.

Μαινομένων διὰ τοῦτο με' πολλὴν χολὴν και χόλον
σε κρατεῖρα καρφνεσίαν
τῶν Ρωμηῶν τῶν ἀργοσχόλων,
κατὰ πάντ' ἀρειμαίονων
τῆς κοιλίας μαχητῶν
κι' ἀληθῶς πατριωτῶν,
μὴ κινούτων ἐμειόν.

Ἀδρανοὺς μενούσης πάλιν τῆς κοιτίδος τῶν Ἀγώνων,
ποῦ φοβίξει κάθε μύστην,
και τῆς ἐριδος ἐκείνης περιορισθείσης μόνον
εἰς τῶν σχέσεων τὴν εἰρήνην.

Σκεπτομένου περὶ ταύτης κάθε σκεπτικοῦ Συμβούλου,
και με' νοῦν και με' καρδιαν
σκαπομένον κατ' ἴδιαν
τοῦ Καράμπιλα τοῦ πᾶνυ κι' ἐνταυτῷ τοῦ Χριστοπούλου,
δρῶ ληπτόν ἀξιοίμων, δεσποτῶν τῆς Ὀλυμπίας
κι' ὄλης τῆς ἔξοκαμπιάς,
ποῦ διέρρηξαν τὰς σχέσεις με' τοὺς καθεστῶτας νόμους
και φρικτοὺς ἐνοπείουον τρόμους.

Τοῦτον γενομένον κι' ἄλλων
ἀφῆσα κι' ἐγὼ τὴν ζῆση
σκεπτικῶν θερμοκαρφάλων
κι' ἤλαθ' αὐτὸ Βουκουρέσι.

Ἔτσι πόλις νεωσάτη
κι' ἐν πολλοῖς ἀραιοσάτη.
Βλέπεις ὀρόμους, βλέπεις κρήνας,
κρίμα ποῦ τὴν ἔχουν Βλάχοι...
πλὴν ἐμπρὸς εἰς τὰς Ἀθήνας
τῆς φυλάς, Περιμιλίω, πᾶχη.

Ὁμορφη κι' ἡ Ρουμανία,
μὰ δὲν ἔχει καρφνεσία
ὄπως τὰς Ἰσοσφάνους
ν' ἀνδρεϊώνη τοὺς Ρουμάους.

Ποῦ και ποῦ θὰ βρῆς κανένα... φοῦ τοὺς λέω, κουνεσέδες,
ὄπως κατ' σ' τὴν Ρουμανία...
ἔτσι δίχως καρφνεσέδες
θέλετε Μακεδονία;

Ζήτησα και ναργιλὲ
μὲ ραχάτι νὰ φουμάρω,
μὰ δὲν εἶχανε, καλέ...
τὸν κακὸ ψυχρὸ τοὺς φλάρω.

Βρὲ τοὺς φάναξα, χαλῶδα,
ποῦ στρατοὺς ἐξάγειτε,
μῆτε κἂν τοὺς ναργιλῶδες
σὰν κι' ἐμὰς δὲν ἔξερατε;
Γιὰ φαντάσου νὰ μὴ βρῆσῃς ναργιλὲ σ' τὰ καρφνεσία...
μῶστερα γὰρ Μακεδονία!

Σάν ποὺλὶ ξενηταριμένο τραγουδοῦ σὺ Βουκουρεστί,
 πάω καὶ σὶνὸν Βασιλεῖά των, εἰς τὸν Κάρολο τούτουσι,
 καὶ τοῦ λέω: Κάρολε μου, ποῦχεις γινῶσι καὶ μεγάλο,
 δὲν μοῦ λῆς παρακαλῶ
 τῆς μεγάλης Ἀμπαζίας ἢ συνέντευξις ἐκείνη
 εἶχε τάχα σημασίαν κ' ἔγγιον πολιτικῆ,
 ἢ δὲν ἦτο τίποσ' ἄλλο παρ' ἀπὸ φιλοσοφουμένη
 δίχως δροῦσι κ' ὑποσχέσι καὶ συνδύησιν φιλικῆν;

Ὁ μὲν Πάλλης βεβαίονε μὲ ποικίλα νικουμένα
 πῶς δὲν ἔγινε γὰρ χάρι καὶ γὰρ κουκουροῦ κουβέντα,
 κ' ὁ Ρωμάνος πῶς δὲν ἦτο παναλῶς πολιτικῆ,
 ἀλλὰ μόνον τυπικῆ,
 καὶ γὰρ αὐτὸ δὲν ἤλθε τότε σοβαρὸς στὴν Ἀμπαζί
 μὲ τὸν Βασιλεῖά μαζί,
 πλὴν, καθὼς γνωρίζεσιν κάθε διπλωμάτης τοῦ πουνιά,
 πῆγε στὴν Κεφαλληνία.

Ἐμπροσά σου, Κάρολε μου, ταπεινῶς γουσιπετὸ
 κ' ἐξηγήσεισιν σὺ ἱκανῶς
 σὺ μυστηρίων αὐτοῦ.

Μὰ κ' ἐκείνος, Περικλῆτο, δὲν ἀπέτηκε καθόλου,
 μήτ' ἐκείν' ἢ Σίλλα Κάριμεν, οὐδ' ἢ θελα τοῦ Καρόλου.

Σὺ ποῦν τάχα νὰ πιστέρω; σὶνὸν ξανθὸν ρεπουμιλιάνο,
 κ' ἀπὸ τὸν Θεὸ νὰ τῶβρη ποῦ μὲς πῆγε σὺ λαμό του
 κ' ἔβγαλε τὴν Ἀμπαζία καὶ τῆς ἄλλας ιστορίας.

Τίποσ' λόγια νὰ πιστέρω διπλωμάτου πατριάνου,
 δροῦ μὲς σὶνὸν Γκολιουχόφσκη, ποῦ γὰρ τόσαις πονηρίαις,
 κ' ἀπὸ τὸν Θεὸ νὰ τῶβρη ποῦ μὲς πῆγε σὺ λαμό του
 κ' ἔβγαλε τὴν Ἀμπαζία καὶ τῆς ἄλλας ιστορίας.

Ποῦ τὰ πρῶτα μας τραγουδοῦμα; ποῦ τὰ πρῶτα μας φιλιὰ;
 ἔχ' ἰ αὐτοῦ ὁ Γκολιουχόφσκη μὰς ἐκαθάρωσι δουλεῖα,
 κ' οὔτε γὰρ τὴν Ἀμπαζία δὲν μπορεῖσαι ναὶ μάθῃ...
 δυσθεωρεῖται ἀπομύνησιν τῆς πολιτικῆς τὰ βῆθη.

Κάρολε γιὰ μὲ ρέβεις; Κάρολε πῶς δὲν μιλῆσι;
 εἰμ' ἐγὼ τὸν Ἀθηναίων ὁ ἑυλέτης Φασουλῆς.
 Κάρολε, ποῦ βασιλεύσεισιν σὶνὸς Ρωμανόσι τοὺς κουτούσι,
 εἶλο ἴδν ἀξιομάχουσι πῶς μαθησίαισι Στρατοῦσι,
 κ' ἀγωνίσεισιν κ' ἰδρόσεισιν
 καὶ γὰρ τοῦτοις καμαρώνεισιν.

Κ' ἂν ἐστὶ Στρατὸς ζητιοῦσι, δὲν μιλῶσαισι κ' αὐτοῦ,
 ἢ θελα χοροῦσι ἢ Μάρο, βρῆσαισι κ' ἄνδρα χορευτή,
 μὰ σὺν κῆτος τῆς ἐνδόξου καὶ σοφῆς τοῦ κόσμου μάννας
 κῆταισι τ' ἀνοσοῦσι κ' ἢ γνῶμῃ καθεμῆσις γλωσσικοπαίνας.

Ἄν θαυμάζωσι τοὺς Στρατοῦσι σου, Κάρολε μου κακομοίρη,
 μὰ τοὺς γάρωσι σ' ἔνα μέρος, ποῦ δὲν πᾶναι τεμπλοῖσι,
 καὶ παρτοῦ διακηρότωσι καὶ σαλιζῶσι γὰρ φοβέρα
 πῶς οὐκ ἔχομασι τὰς σχέσεις μὰ γὰρ πάντα πέρα πέρα.

Ναί, σὰς ἐκοῦσι τὰς σχέσεις τῆς Ἑλλάδος ἢ Βουλῆ...
 ποῖα δόξα στὴν Ἑλλάδα καὶ γὰρ σὰς τὴν προσβολῆ.
 Ναί, σὰς ἔχομασι τὰς σχέσεις, Κάρολε μου μπουτιλιὰ,
 ἐξβουλιώσαισι ταυτή σου καὶ τ' ἀνοσοῦσαισι καλὰ.
 Ναί, σὰς ἐκοῦσι τὰς σχέσεις... δὲν ἀνοσοῦσαισι βρῆ Ρωμανοῦσι;
 ναί, σὰς ἐκοῦσι τὰς σχέσεις καὶ σὰς μπηκῶσι σὺν ρουθοῦσι.

Ἦ φίλα σοῦ ἐρέτω
 κ' ἐβουλιώσαισι, βρῆ Περικλῆτο,
 οἱ τὸν φῶταν κατοικοῦσαισι τῆν φουτιλοῦσαισι γουρίαν...
 σπέρματα φουτῶν πατριάνου κατοικοῦσαισι τὴν Ρουμανίαν,
 Οἰνοῦ, Γῆτοῦ, Σλάβου, ἄλλας,
 εἶλο μὲ πατρίνα βλάνας.

Τέτοιος βλάκας δὲν θυμώμαι ὁ ἄλλο μέρος νὰ ξαννάδα...
 ποῦ νὰ βρῆς ἰδὼ ποτέ σου τῶν Ρωμηῶν τὴν ξυπνάδα,
 ποῦ δὲν παῖνι νὰ μιλῆ
 κ' ὄλο σπινθηροβολεῖ ;

Ποῦ νὰ δῆς ἰδὼ τὸ ρεῦμα
 τῶν γωνιῶν τῶν διαφόρων ;
 ποῦ νὰ δῆς ἰδὼ τὸ πνεῦμα
 καὶ τὴν χάριν τῶν ρητόρων ;

Πῶς οἰκτεῖρω τοὺς κοινοὺς ! ..
 δὲν τοὺς συναρπάζουν λόγοι...
 μὰ βλακεία μὲ Στρατοῦς
 καὶ μὲ κρᾶτος σὸν ρολογι.

Ἐβρίσκω καὶ τὸν Ἰωνέσκου, ποῦ μᾶς ἔφαλε πολλὰ,
 καὶ σὰς κόψαμε τὰς σχέσεις τοῖ φωνάζω γὰ καλὰ.
 Ξέρω κ' ἄθλους ἰδικούς σου, ξέρω, ἄρθε εὐφραδῆ,
 κ' ἱστορίας σου γνωστάς,
 ξέρω πῶς σ' τοὺς δικαστὰς
 εἶπες μόνος πῶς δὲν εἶσαι τοῦ πατέρα σου παιδί.

Σημαίαις μας κυττάζω νὰ γίνονται νουρέλια
 μὲ γροῦχα καὶ μὲ γέλια,
 παππάδες μας κυττάζω νὰ σέρνονται σ' τοὺς δρόμους.
 μὲ τὸν σαυρὸ σ' τοὺς ἄμους.

Σφαλοῦνε κ' Ἐκκλησιάς,
 ἀρπάζουν, ξερρίζουν,
 ἀπὸ παντοῦ βρωσιὰς,
 κ' δίοι μ' ἑμᾶς ἀφρίζουν.

Σταθῆτε, τοὺς φωτίζω, καθάρματα βαρβάρων,
 ὅπου τὴν ἀγροικίαν περνοῦτε τῶν Βουλγάρων.
 Σὰς κόψαμε τὰς σχέσεις γὰ πάντα πέρα πέρα,
 κ' ὁμως τοὺς πᾶνε λόσσα ποῦ μεγαλειτέρα.

Ἐβρίσκω καὶ τὸν Δισέκο, σπουδαῖο κελεποῦρι,
 καὶ δίχως καιημέρα
 τὸν φτύνω μὲς σ' τὴ μούρη
 καὶ πάω παρατέρα.

Ἐβρίσκω πολλοὺς εἰς ἔσο, ποῦ
 κάνουν γὰ τὸ φρεσκο, μὰ καὶ τὸν Τυτοῖέσκο.

Ἄμμ' καὶ σὺ τοῦ λέω, φίλε, ποῦ τοσοῦτον ἐκτιμάσαι,
 πῶς μᾶς ἔρχετο ἔμμανῆς ;
 κ' ἄν καὶ πάντα ἰημονῆς,
 μὰ τοῖδ' ἄξιον ἐκείνο τὸ χαρῆμα δὲν θυμάσαι,
 ποῦφαγες σ' οὐ θανοπούλου τὸ γνωστὸ τὸ μαγαζὶ
 κ' ἔμακάρισες τὸ μέγα γενοδὸς τῆς Ἀμπαζὶ ;

Ἐβρίσκω καὶ τὴν Δεμονίε, ζαντοχῆρα καὶ δασκίλα,
 ποῦ κ' ἐκείνη μὲ βρωσιὰ μᾶς ἐφρόντικος μεγάλα.
 Μορῆ ἔτρεξες τί σου κἄναι, δεμονίε ζαντοχῆρα ;
 φροῦστιας σὸν χαλὸ καὶ ποῦφα,
 καὶ σὸν βγάζω τὰ τουλοῦφα
 τρίχα τρίχα, κωκομοῖρα.
 Κῆρνε καὶ σὺ, δασκίλα, ποῦχεις πόθους ἀπορητήτους,
 πῶς σὰς κόψαμε τὰς σχέσεις, θέματα δὲ κ' ἀδεμίτους.

Ὁ Ρωμῆος Λαχοβάρης κ' ὁ Ρωμῆος ὁ κοκκαλάρης.

Ἐξω, πρῶην σύμμαχοι μας, νᾶνοι, βάρβαροι, μικροί,
 ποῦ πληρόντε σ' τὸ κρᾶτος τακτικὰ τὸν κάθε φόρο...
 πάω κα' σ' τὸν Λαχοβάρη, τὸν ἐπίσημο μπεκῆ...
 βρε μ' ἐθόστακα, τοῦ λέω, ποῦ σὲ λὲν καὶ τ' ογοδόρο,
 κ' ἔφαγες καὶ μὴ σφαλιγάρ' σ' τὸ παιχίδι μὴ φορὰ
 γιὰτ' ὁ ἔνησοσαν σκαλέταις δι' κἄνευ φανερά.

Κ' ἄν ἐθῶν ἐποχρεῶσεις ἐπατάξαι σεπᾶς,
 κ' ἄν πατήτε τὰς συνθήκας, τὰς ἀγράφους καὶ γραπτάς,
 κ' ἄν φανῆκατε χυδαῖοι καὶ τὸν δόρο Ὀσποδόροι,
 μὰ σὰς κόψαμε τὰς σχέσεις μὴ γὰ πάντα, Λαχοβάρη.

Βαρβαρότητος ἀγρίας ἰνσοασμένοι δορυφόροι,
 πᾶσι κάθε μας φίλια,
 τῶρα παῖλα καὶ τελεῖα...
 γὰ νὰ κόψαμε τὰς σχέσεις εἰμαστε πρηνομαστοροί...
 τέτοια τῶπα, Περικλέτο, καὶ τὸν ἔκανα βαπόρι.

Ἐλα κἄθις νὰ προῦμε
 κ' ἔνα χέρι νὰ τ' ἀποῦμε.

Καὶ τοὺς ἔθλους τοὺς δικούς σου, Λαχοβάρη, τοὺς χωρίζω...
 κέρα μὲ γαρῆ νερό...
 βρίζε με καὶ νὰ σ' βρίζω
 νὰ περνοῦμε τὸν καιρό.

Ἄν μοῦ λές, τῆς Ἀμπαζίας ἡ συντηνεῖς ἐκείνη
 ἔγινε μὲ σημασίαι... πλὴν αὐτὸς σὸν Βάνχος πίνει,
 καὶ δὲν βγάξει μὴ λέξ...
 ὄχ' ἰ δὲν, παιδιὰ, κ' ἄς φέξῃ.

Σὰς ἐκόψαμε τὰς σχέσεις... τόκα μία, Λαχοβάρη,
 κ' ὄλοτα μ' ποῦμ καὶ βράει.

Σὰς ἐκόψαμε τὰς σχέσεις... τόκα κ' ἄλλη... τραλαλά...
 λὲν πῶς ἡ γυναίκες ποῦχες σὸν τὴν ἔφτεμαζαν καλὰ.

Σὰς ἐκόψαμε τὰς σχέσεις καὶ κἄν θὰ τὴν περνοῦς,
 τὸ κρᾶσι ποῦ πίνει τῶρα θὰ σὲ δῶ νὰ τὸ ξεράσης.
 Ἐβουλήσαι τὰ πάντα βαρβαρότεροι τοῦ Σόλλα,
 μὰ σὰς κόψαμε τὰς σχέσεις κ' ἔχεις γ' αὐτὸ σκαλίλα.

Σ' αὐτὰ τὰ λόγια μέναμε
 καὶ φιλικὸς ἐπίναμε,
 καὶ πίνοντας καὶ πίνοντας μὴ τὸν Λαχοβάρη
 ἐμῆθουσα κ' ἐγὼ γερό,
 ὅμως κ' αὐτὸν τὸν μακαρᾶ
 τὸν ἔκανα στηλᾶρι.

Καὶ τότε μοὶ συρῆ κ' αὐτὸς δσα δὲν σὲν' ἡ σκούπα,
 οἰκοῦν ἀγρίερα κ' ἐγὼ καὶ μεθυσμένος τῶπα:
 ὄροι κ' οἱ Λαχοβάρηδες κ' οἱ Βασιλεῖς οἱ Κάρκοι,
 εἶμαι Γωμηὸς ἀτρόμητος κ' δίοις σὰς ἔχω πάρολι.

Καὶ κερματιστὴς κοκκαλάρης,
 μ' ἄλλους λόγους ἀγγιλίας.

Ἐμπρός ἐμπρός φωνάζω τοῦ κάθε σωμαπολίτη
 ὅσοῦ Γιάννη τοῦ Φωτίου τοῦ Ἰρακιζομοῖτη.
 Γὰ τῆς λαχειοφόρας εἰρήνης τοῦ κῆρ Γιάννη,
 ποῦται παιδί τῆς τύχης καὶ τυχεραῖς τῆς κἄνευ.
 Ἐ κῆρσοις σιμόνης καὶ τρέβετε μὲ φόρα,
 καὶ γὰ συλλογηθῆτε μέσα σ' τὴν τόση φόρα
 ν' ἀνοῦσατε ἀφηνήδους τὸν ἀνοῦμό σας κρᾶτο...
 πάντα μὲ τὸν Φωτίου κερδίζεις κἄπορον λῶτο.